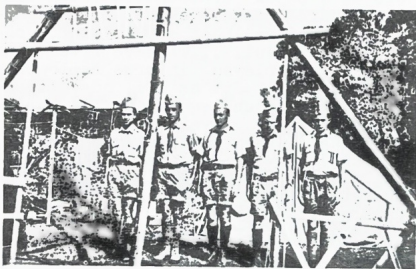

ÁRVALÁNYHAJJAL A FÖLD KÖRÜL

Ragyogó napsugaras trópusi hajnal. Még csak öt óra, de már nem lehet aludni, mivel nagy a sürgös-forgás a filippino cserkészek körében. Ugy lát-szik ők sohasem alusznak, mert tegnap este tizenegykor is a beszelgetésük mormolása mellett nyomott el bennünket az álom. Még egy óra ébresztőig. De azután eszünkbe jut, hogy hátha ilyenkor van víz a zuhanyozóban, s Laci el-rohan egy darab szappannal vizkutatás-ra. Lógó orral jön vissza: víz nincs! Az elméleti mosdás után zászlófelvo-náshoz sorakozó! Ennek mindig nagy rész-községe akad, akik fegyves vigyázzban várják végig, kivéve a fénypécszeket.

...zászlófelvonáshoz sorakozó...

Látogatók máris vannak, noha szigorú tábori parancs tiltja a látogatók jelenlétét a délelőtti folyamán. De ez a parancs sem képes meggátolni, leg-feljebb kicsit mérsékelni a látogatók nagy tömegét. Pistát kiállítjuk a ka-puhoz, hogy ott aláírásokat osztogatva védőbástyát alkosson. Nagy dologban törjük a fejünket, Gödöllői Ebédet ren-dezünk a Gödöllőt járt veteránok szá-mára, akik vannak vagy huszon felül itt a táborban. Laci lemegy Los Banos-ba csirkéért. Matuzsálem korabeli tyu-kokkal tér vissza, de legalább jó na-gyok. A nagy dzsungelkésél pillanatok alatt feldaraboljuk, s már rotyog is a paprikás csirke...

+ + +

Még mindig rotyog a paprikás csir-ke, pedig már ijesztően közeleg az e-béd ideje. Sanyi időnkint nagy szak-értelemmel megkavarja, de a vén csirke csupa daczból nem akarja megadni magát, olyan kemény mint a kő. Pedig a vendé-gek már szállingóznak. Mindegyik ha-gos jó munkát-tal köszön, sőt egyik-másik még a "Fiuk fel a fejlet" indu-lóra is emlékszik. A fiuk beszélgetnek

velük, mutogatják a kiállítást, a tá-borunkat, mi pedig könyörgünk a tyuk-nak, hogy adjon fel már a harcot. Mikor már nem tudjuk tovább huzni az időt, mártírrarccal tálalunk....tulajdonké-pen nem is olyan rossz ez, mint ahogy azt gondoltuk. Csak éppen rágós, mint a csizmatalp. De az iz a fő, nem igaz?

Lezajlott a nagy ünnepi ebéd. Még az étkezde igazgatójának is jutott belőle. Fényképezés, bucsuzkodás. Ha-zafelé a Főközpont épülete mellett ha-ladtunk el, amelyben az első éjtszakát is töltöttük. Előtte parkzerű térség, közepén egy emlékoszlop rajta a jambo-reek jelvényeivel. Köröskörül a részt-vevő nemzetek zászlai.

Délután felváltva megyünk el tá-borokat látogatni. De a fiuk rossz ta-pasztalatokkal jönnek vissza. Még 50 métert sem mennek, már elfogja őket egy látogató csoport, és aki egyszer megáll, annak számára nincs többé me-nekvés. Ezért cselhez folyamodom, le-veszem ingemet és sapkámat, csak egy trikóban és filippin kalapban indulok el felfedezőútra. Sötétbarna színem segítségemre van, és csodák-csodája több, mint egy kilométert mehettek, anélkül, hogy megállítottak volna. Csak egyszer kérdeztek valamit tagalo-gul, amit igyekeztem nem meghallani. A dicsőség nem tartott sokáig, mert egy ismerős felismert, s attól fogva alig mozdulhattam egy pár lépést. Vé-

...közepén egy emlékoszlop...

göl is sikerült eljutni a finn táborba. Magas, mosolygós szőke fiu fogadott, aki egyedül volt otthon, őrizte a tábor. Angol kérdésekre mosolyogva rázta a fejét, a német hasonló eredménnyel járt. "Hogyan értessem meg magam?" - gondoltam elkeseredve. "Hiszen az mégsem járja, hogy még egy guggoló szingalézzel is könnyebben tudjak beszélni, mint saját nyelvrokonaimmal!" Elővettem gyér, középiskolából ráragadt finn szokincsemet, de csak addig jutottunk, hogy a "vizben hal uszkál", de az esti tábortüzi programot már nem tudtam vele megbeszélni. Kicsit több szerencsém volt a svédekkel és dánokkal. Ha rosszul is, de beszéltek valamit angolul.

Táborunk elég központi helyen fekött. Sátraink mögött lévő vágásban haladt a fő közlekedési út. Erre vonultak el a különféle kontingensek, ha bemutatóra, vagy parádára készültek. Néha a legcifrább látványban volt részünk. Hol a japán cserkészek lenyűgözően színpompás tömege, hol meg a kínaiak sárkánya haladt el alattunk. De nem sok idő van a bámeszkodásra, mert egy

...hol meg a kínaiak sárkánya haladt el alattunk.

hírnök jó és pihegve szól, hogy nemso-kára szereplünk az arénában. Gyorsan beleugrunk csizmainkba s népi ruháinkba, és máris az aréna felé ügetünk. Öggyesen elhárítva az autogramvadászok ostromát. Az arénában a főrendező kijelenti, hogy valami tévedés lehet a dologban, mert aznap az ázsiaiak szerepelnek, és abba a műsorba mi nem il-lünk bele! - Hát ezért öltöztünk fel - mondja a fiuk tekintete. Meg kell men-teni a helyzetet - gondolom, s a követ-kező pillanatban a világ legátatlatlabb arcával bizonyítjuk a rendezőnek, hogy mi tulajdonképpen ázsiaiak vagyunk, csak éppen elköltöztünk onnan egy-két ezer évvel ezelőtt. Így történt, hogy a kínaiak sárkánytáncát a magyar ver-bunkos előzte meg. Talán mondanom sem kell, hogy mi voltunk az egyetlen fe-hér kontingens, amely ezen a műsoron szerepelt. A feldübörgő tapsvihar hí-ven tükrözte a közönség érzelmeit.

Este finn-ugor táborotüz, amelyre az összes európai kontingenst meghív-tuk. A finnek lemondanak a táborotüze-zetés dicsőségéről, így az egészet nekünk kell levezetni. Természetesen a tűz mellől nem hiányoznak a filippinek sem. A táborotüz lángja felcsap, majd megszólal a Jamboree, Jamboree, jamboree... kezdetű hagyományos nóta. A svéd fiuk nem félnek az énekléstől, és hárman olyan dalkoncertet produkál-nak, hogy öröm hallgatni. Először közösen elénekkeljük a világszerte is-mert "Vermeland" c. svéd dalt, majd ök tanítanak egy hosszú, tréfás dalt an-gol szöveggel. Lassan finn testvéreink is felbátorodnak, és néhány dallal be-kecselődnek a műsorba. Majd lassan megkomolyodik a hangulat. - A jamboree utolsó estéje... Utoljára ülünk itt együtt a lángoló bambusz-tuskók körül. Utoljára fogjuk meg egymás kezét, hogy szeretet-körben egyesülve együtt hír-de ssük a népek barátságát. A világ min-den tájáról összesereglett fiuk megmu-tatták, hogyan lehet együtt élni, dol-gozni, játszani. ...we have lived and worked and played in true fellowship and peace...! Itt az idő, hogy Isten-hozzádott mondjunk egymásnak, de barát-ságunk, közös elveink és céljaink a mérföldek ezreit áthidalva összetart, egy közös egységbe kovácsol bennünket-halljuk a táborotüzező hangját. "Jó munkát, jó munkát és jó éjszakát min-denkinél!" -

Többünknek könnyelábad a szeme, amint utoljára állunk fel elénekkelni a "Szellő zug távol". A Makiling tűz-hányó mögött dörög az ég, gyülekeznek az esőfelhők, sirat az idő is!

Másnap, vasárnap már a legtelje - sebb bucsuhangulat. Sátor, illetve bam-buszkunyhó-bontás. Nagy csoport filip-pin kiscserkészel kerülünk egy teher-autóra, akikkel hangosan énekeljük a Jamboree indulót, míg a "Jamboree-City" el nem tűnik szemeink elől a kanyarban. Még egy rövid éjtszaka Serano Gödöllőt járt filippin cserkésztszisz házában, majd ismét kinn vagyunk csomagjainkkal a repülőtéren. "Salama po" mindenért filippin cserkésztestvéreink! Viszont-látásra talán a következő Jamboree-n!

folyt. köv.

DALOLJUNK...

PÁSZTORSIPPAL DÁNIA'BAN.

Cserkészztáborok tüzenél, hontalan magyarok összejövetelein sokszor megszállt már a magamszerkesztette pásztorsip, és mindig megtalálta az utat a magyar szívekhez.

Most azonban arról volt szó, hogy a dániai Ry-jamborette-n nemzetközi közönség előtt kell ennek a kis hangszernek magyar népdalokkal bemutatkoznia. Az örömon felül tehát érthető izgalommal indultam utnak a dán cserkészek meghívására az M.Cs.Sz. Ausztriai Országos Szervének öttagu örsével erre a nemzetközi találkozóra. Azaz be kell vallanom, hogy egyedül indultam, mert az állandó jellegű pénzzsükére való tekintettel úgy állapodtunk meg, hogy mindenki a saját szerencséjének a kovácsa lesz, megpróbál valahogy feljutni Dániába, s majd a tábor területén találkozunk.

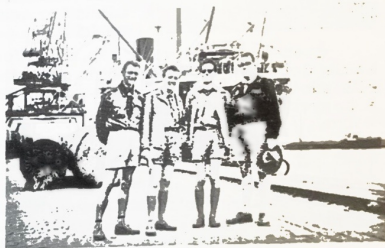
Bizonyosan a hátizsákom zsebében lévő furulya hozott szerencsét, mert először sikerült eljutnom a jamborette színhelyére. A 4. cserkészztörvény ismerete dacára is meglepett azaz őszinte lelkesedés és szeretet, amely a magyar cserkészruhát, árvalányhajás sapkát fogadta. Pillanatok alatt fényképezők raja vett körül, s népszerűségem már egy kicsit zavart is, mert nem szeretem ha exoticumnak néznek. De azután jött a számtalan kérdés, érdeklődés Gödöllőről, a régi és mostani cserkészéletünkről, sorsunkról... Együttérzés, szeretet és elismerés áradt ezekből a kérdésekből a régről ismert magyar cserkészet felé. Már nem éreztem magam exoticumnak, hanem egy nagymultu és nagyrebecsült mozgalom szerény képviselőjének.

Kisebb-nagyobb késéssel beérkeztek társaim is, s rövidesen állt a magyar tábor. Vigan ropogott a tűz a bogrács alatt, és a gulyás úgy látszik nemcsak a magyar gyomornak kellemes, mert egyre népesebb lett a törzsvendégeink száma. Mindenesetre a gulyás nevét egyszerűbb kimondani, mint a "röll grölt me flöde-t", a dánok nemzeti eledelének a nevét. Az étel röviden: tejszinnel leöntött ribizli-kocsonya. A nevét pedig úgy próbáljátok kimondani, hogy az "r" betűket raccsoljátok, az "l" betűket félig le kell nyelni, az "ö" betűket mélyen a torokban kell kepezni és elharapni, míg a "d" betű úgy hangzik, mint a "th" az angol "the" szócskában. Ez csak egyszerű, nemde?

Végül is elérkezett a tábortűz, és a hátizsákból előkerült a pásztorsip. Először, másodsor, majd egy dán lantos kíséretében harmadszor. Ha a magyar népdalok, kuruc kesergők, Bartók-Kodály gyűjtemények kincsestára nem lenne olyan kimeríthetetlen, bizony zavarba jöttem volna a sok ujrázás közepette.

Úgy szokás mondani, hogy a többi már magától jön. Így a meghívásom is Koppenhágába. Itt bemutattak cserkészbarátaim az egyik legnagyobb dán karmesternek. Ezt követte próbajátékom a koppenhágai rádióban. A városban egy cserkészcsaládnak voltam vendége. Itt ért egy kedves meghívás a rovervezetők körébe, hol a legkülönbözőbb tárgykörökből tartanak előadást a meghívott előadók. A változatosság kedvéért Beethovenról tartottam előadást a tereben álló zongorán előadott egy-két szonáta zenei aláfestésével.

Mielőtt a rádióba kerültem, még egy próbát állt ki pásztorsipom szép sikerrel. A rádió nyilvános "közönséghangversenyt" rendezett, ahol nemzetközi művészek legnépszerűbb számai között sirt el néhány magyar dallamot. Végül következett a stúdióbeli szereplés. Meleg sikere volt. Elgondolkozom, vajjon megvan-e kis pásztorsipom elégedve sorsával? Egy kis viharvert hátizsákban indult utnak távoli ország cserkészztáborába, és vadonatúj disznóbőr bőröndben érkezett vissza párnázott stúdió mikrofonja elől.

Vendéglátó dán cserkészek fogják közre Gruber Gy. és Szamosi T. cserkészeinket.

- Gruber Gyula fcs. -

ELSŐ TÁBOROZÁS

Eletem első táborozására indultam! Előzményként levelet kaptam a bécsi leánycserkészszervezetől, hogy aug. 5.-én a windischgarsteni vasút állomáson találkozunk. Ennek megfelelően időben meg is érkeztem. Sehol egy lélek. Félórát vártam, még mindig sehol senki.

Zsebemben nem volt más, mint Veégh Mária lcst. levele, amelyben a táborról adott egy kis helyzetképet. "Fent a hegyekben a Gleinkersee-től 200 méterre egy erdei tisztáson fogunk táborozni..." - álltak előttem a sorok, mint egyetlen utmutatás a táborhely irányában.

- "Nem várok tovább, mert rám sötétedik!" - gondoltam. Elindultam a tó felé vezető hegyi úton. - "Talán utközben találkozunk, hiszen a többieknek is ezen az úton kell jönnie." -

Utam szép helyen vezetett, úgy hogy egy időre meg is feledkeztem bizonytalan sorsomról. A faluból kiérve egy erdős hegyre értem. - "Vajjon mi lehet az oka, hogy nem találkoztunk?" - tűnődtem, - "Bizonyára megfeledeztek rólam. Sebaj, annál nagyobb lesz a meglepetés, ha majd betoppanok!" - De azért titokban még reméltem, hogy utolérnek.

Utközben legnagyobb "örömömre" megeredt az eső. Fáradtan, bőrig ázva érkeztem meg a tóhoz. Hosszu hiábavaló keresgélés, érdeklődés után betértem egy gazdához. Csalódottan vettem tudomásul, hogy a környéken senki nem tud ideérkező magyar cserkészekről. Sötét volt már és késő. Egyre inkább foglalkoztatott az a gondolat, hogy hol töltsem az éjszakát? De nyomasztó gondomtól hamar megszabadultam, mert a gazda látva helyzetemet szállást adott. Csakhamar ágyban is voltam, de álom nem jött szememre. Azon töprengtem, mi történhetett Máriákkal? Talán nem is ez a tó, amelyikkel találkozunk kellene...???

Az eső egyfolytában zuhogott. Az esőcseppek egyhangú zajából egyszerűen ajtózörgésre riadtam. Legnagyobb meglepetésemre Mária állt az ajtóban. Noha már éjfélre járt az idő, felpat-

tantam, és indultunk ki az esőbe, éjszakába, a táborba! Három sátrat azonnal felvertünk a "kicsiknek", míg az "öregnek" a teherautóban kuporogva várta meg a reggelt.

Másnap csak nyolcokor volt ébresztő. A szomorú idő és álmoság okozta savanyú hangulat csakhamar elmúlt, sőt lassan az eső is elállt. Hozzáfogtunk a tábor felépítéséhez. A zászlórud hamarosan a helyén állt, s rajta diszelgett a nemzeti lobogónk. Ezután a kapu került sorra. Fenyőgallyal és tobozzal kirakott "Hungária" feliratunk büszkén hirdette, hogy itt magyar leánycserkész táboroznak. Közben elkészültek a sátrak, egyekes már a disztésükön szorgoskodtak. A nagy munkában gyorsan eltelt a nap. Mindenki számára nagy élményt jelentett az első tábor-tűz, amelynek életrekeltsége nem volt könnyű feladat, mert a gallyakból csavarni lehetett a vizet. De a pisálóló lángocskák hamarosan szép tűzben egyesültek, s vidám dalainktól egyszerűen hangos lett a táj.

Zászlólevonás és takaródó után azzal a reménnyel tértünk nyugovóra, hogy másnap szép időre ébredünk. Így is lett, reggelre kiűztött a nap! Vezetőnk kis tökerülést tervezett, amely azonban a nehéz terepen akadályversenynek is beillt.

A harmadik napon már egészen bele szoktunk a tábori életbe. Élveztük a szabadságot, a természetet, amely tényleg csodaszép volt. A gyakorlati kiképzés és az avatásra való felkészülés mellett mindig jutott idő fürdésre, játékra, s így kicsik-nagyok élvezték a tábor nyújtotta szép napokat.

Utolsó este vendégeink érkeztek. Az O.M. ur és több öregcserkész látogatott meg Bécsből. Ekkorra terveztük az első leánycserkész-avatást. Osztrák az első leánycserkész-avatást. Osztrák részről is volt vendégünk: a St. Georg Pfadfinderinnen-ek salzburgi vezetője látogatott meg bennünket. Motorkerékpárral jött meg a hosszú utat, de a fáradtság legkisebb nyoma nélkül azonnal bekapcsolódott tábori életünkbe.

Az esti tábor-tűzünk a szokottnál is élénkebben folyt le. Előtte vendégeinket gulyással vendégeltük meg, amely főleg a környékbeli osztrák vendégeinknek ízllett, akik szintén hatalmasok voltak erre az estére. Osztrák vendégeink biztonságosítottak arról, hogy ilyen rendezett és figyelmesített táborot még nem láttak.

Az est csúcspontja az avatás volt. Tíz lányt avattunk cserkészsé. Tíz égo

Bohus táboron

Julius 24.-én nyílt meg Svédországban kb. 100 km.-rel északra Göteborgtól a Bohus tábor, melyen 11 ország közel háromezer résztvevője között négyen képviseltük a Magyar Cserkészszövetséget. Viszontagságos utazás után érkezünk meg a svéd cserkészek közé, akik az első napon úgy szemlélték bennünket, mintha egy másik bolygóról érkezünk volna. Egy olyan csoportba osztottak bennünket, ahol rajtunk kívül alig akadtak idősebbek. Alig néhány perccel a megérkezésünk után a sok kis cserkész önfeledten figyelte, hogyan készítünk facöveket, mivel a vascövek az erdei talajban nem tartott.

Eddigi tapasztalataink alapján meg voltunk győződve arról, hogy ezek a gyerekek semmit sem tudnak Magyarországról. De hamarosan kellemes csalódásban lett részünk, mert legtöbbször tudták, hogy hazánk fővárosa Budapest, sőt az ötvenhárom évesekkel is tisztában voltak.

Az altábor lakóival hamar barátságot kötöttünk, s egy-két nap múlva már mi örvendünk a legnagyobb népszerűségnek. Sátorunk állandóan tele volt cserkészekkel, akik már otthonosabban érezték magukat, mint mi, akiknek alig jutott hely. Enekestünk, csere-beréltünk, beszélgettünk. Az egyiknek faragtunk egy kis magyaros kopjafát, aminek az lett az eredménye, hogy tíz perc múlva már egy egész sereg kért "papírvágó" kést.

A szülők is gyakran látogattak minket, beszélgettek velünk, fényképeztek. Ahány alkalommal csak szerepeltünk tábortűznél, mindig olyan taps és kiabálás fogadott, hogy szinte zavarba jöttünk.

Vajjon mivel nyertük meg a svéd cserkészek szívét? Nem hiszem, hogy ottani cserkész-munkánkkal, noha két és fél éves cserkészmultunkhoz képest elég jól szerepeltünk. Nem is Gödöllő jutott eszükbe, mert akkor legtöbbjük még nem is élt. Talán azért örvendünk ilyen közszerepetnek, mert még nem ismertek minket magyarokat? Ez sem helytálló, mert sokan köszöntek nekünk "jó reggelt"-tel, "jó munkát"-tal. Magyar osztálytársaiktól tanulták.

Az a benyomásom, hogy éppen azért szerettek bennünket, mert magyarok voltunk. Talán tetszett nekik, hogy minden nehéz helyzetben feltaláltuk magunkat. Hogy a tejszínhabbal körített petrezselymes krumplira és savanyuhalra "most már ugyis mindegy" jelszóval a gyümölcslevet is ráöntöttük. Vagy fadaragásaink humorunk és munkakedvünk tetszett nekik. Mindennél nagyobb sikert arattunk azonban Hungária-jelvényeinkkel.

Igen sok svédőtől hallottam, hogy a skandináv népek szimpátiája velünk van. S ez nem üres frázis, ezt egyrészt Ausztriában az északi segélyszervektől, másrészt itt a táborban a svéd és dán cserkészekről tapasztaltuk.

Nehéz szívvel váltunk el a vendégszerető skandináv népektől. De vigasztalt az a tudat, hogy itt mindig igaz barátokra fogunk akadni.

-Csordás Szabolcs-
Bécs

folytatás a 12. oldalról:

szempár csillogott a tábortűz fényében a fogadalomtétel szavait mondva.

Másnap, vasárnap a faluba mentünk le szentmisére. Rendezett sorban vonultunk be a templomba. Ritka látvány lehetett az ottani hívőknek a Hungária jelvényes kis leánycserkészcsapat.

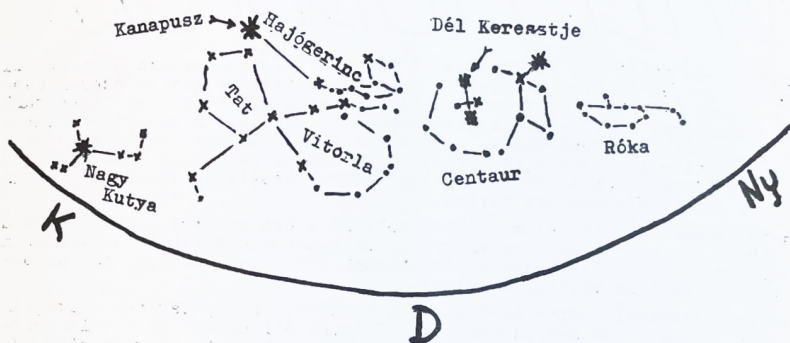
Majd jött a délután, és szomorúan hozzáfogtunk a sok szeretettel felépített táborunk bontásához. Egymásután dőltek le sátraink, tűntek el a díszítések, míg csak a zászlórúd maradt a helyén. Késő délután volt, mikor utoljára sorakoztunk a zászló tövének és felhangzott a bucsudal. Utoljára tisztelegünk! Bucsuztunk szomorúan első táborunktól. - egy elkövetkezendő újabb

hosszabb, népesebb tábor reményében. Szomorú bucsuzásunkban csak az a felémelő érzés boldogított, hogy első táborunk derekas, jó munka volt!

-Mattiasich Mária-
Graz

A csillagos ég titkai

Ideje, hogy beváltsam egy régi ígéretemet: mai csillag-portyánkra azok jöhetnek el, akik a földgolyó déli országaiban laknak: az ő nyáréjszakai égük csillagait vesszük szemügyre.

Itt is megtaláljuk a Tejutat, a kárcsak az északi égbolton, amint széles sávban húzódik keresztül az éjjeli sötétségen. A Dél legszebb csillagképeit rajta találjuk meg. Kezdjük azonban most is egy régi ismerőssel. Északkeleten kelőben van a Nagy Kutya csillagképe a legfényesebb csillaggal, a Szíriusszal. Remélem, mind megtaláltuk már, s így folytathatjuk utunkat.

A csillagokat, amelyeket ma szemügyre vesszünk, nem lehet Európából és más északi vidékekről látni. Így természetesen nem is ismerik őket olyan régen, mint például a Göncölszekeret vagy az Oriont. Mindössze 3-400 évvel ezelőtt fedezték fel őket, a nagy utazások korában. Biztosan hajósok látták meg őket először, hiszen az ő szokásuk volt az égnél figyelve, hogy utjaikon tájékozódhassanak. Így talán nem is kell csodálkoznunk, hogy a legnagyobb csillagképet, amelyet most közvetlenül a Nagy Kutya felett látnunk, mestembűgük szerzőjéről, a hajóról nevezték el. Sőt, később annyira mentek, hogy az égen is megkülönböztették a hajó egyes részeit. Így most szorosan egymás közelében találjuk a hajó gerincét, tatját, ahonnan a kormányos szokta a hűlámokat figyelni, és a kettő felett öblösödő vitorlákat. A gerinc hosszú sorban húzódó csillagokból áll, elől a hajó elején egy négyszöggel, a tat egyetlen nagy ötszög, s a vitorla is sokszög a

laku. A hajó végében jelző lámpásként világít egy fényes csillag. Ez a Kanapusz, az égbolt második legfényesebb csillaga.

Délien nincs sarkocsillag, amely irányt mutatna nekünk. Az égbolt déli sarka meglehetősen kopár. Közeliében látnunk azonban négy fényes csillagot, amelyek a déli égbolt leghíresebb csillagképét, a legendás Dél Keresztjét alkotják. - Tájékozódásnál hasonlóképpen használhatjuk a Dél Keresztjét a Nagy Göncöl hátsó kerekéhez: t. i. ha a kereszt szárát meghosszabbítjuk és négyszer rámérjük a kereszt hosszát, akkor éppen a déli sarok helyét kapjuk meg, tudjuk, hogy arra van dél.

A kereszt mellett, sőt részben körülötte találunk még egy érdekes csillagképet. Ez a Centaur, amelyet a görög mondák félig ember, félig lótestű alakjáról neveztek el így. Legfényesebb csillaga arról nevezetes, hogy ez van az összes csillag közül a Naprendszerünkhöz a legközelebb. (Ez sincs ugyan itt a szomszédban: a fénynek több mint négy évre van szüksége, hogy onnan ide-érjen.)

A Centauron túl találjuk a rókat az északnyugati láthatár felett. Ha rajta túlmenénk a tejút mentén, ismét egy ismerőshöz jutnánk el; a Skorpióhoz. Sajnos ökelme most a láthatár alatt bujkál, így várnunk kell néhány hónapig, amíg megint megláthatjuk.

- Vándorsólyom -

Az déli irány megállapítása a Dél Keresztje segítségével.

